

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo třicet pět

Jeff Pippenger

2026-01-27

Číslo třicet pět

Na straně 81 knihy Early Writings (a „81“ je symbolem jednoho božského velekněze a osmdesáti kněží) je zaznamenán druhý sen Williama Millera. Podobně jako Nebúkadnesar měl William Miller dva sny. Nebúkadnesarův druhý sen ve čtvrté kapitole Daniela je zasazen do kontextu Mojžíšových „sedmi časů“ z Leviticus 26. Když Miller vyučoval o 2 520, používal čtvrtou kapitolu Daniela k znázornění „sedmi časů“ z Leviticus 26, ačkoli je nazýval „sedm časů“. Miller nerozpoznal, že byl předobrazem Nebúkadnesarem, avšak Nebúkadnesarových 2 520 dnů ve čtvrté kapitole je v Millerově snu před příchodem muže s kartáčem na smetání znázorněno jak slovem „rozptýlit“, tak skutečností, že se to odehrává „sedmkrát“.

Miller je sestrou Whiteovou nazýván „otec Miller“, nikoli však v pohanském smyslu, jak to činí katolíci, nýbrž patriarchálním způsobem, podobně jako otec Abraham. Miller je symbolem; je mužem smlouvy, představujícím řetězec biblických symbolů na cestě k závěrečné smlouvě se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Joel nás informuje, že v posledních dnech budou staří muži mít sny, a William Miller je starým mužem našich dějin a také rolníkem, který naplnil proroctví Williama Tyndalea, jež praví: „Ušetří-li Bůh můj život, dříve než uplyne mnoho let, způsobím, aby chlapec, který vede pluh, znal Písmo více než ty.“

„Bůh poslal svého anděla, aby zapůsobil na srdce rolníka, který nevěřil Bibli, a přivedl jej k tomu, aby zkoumal proroctví. Boží andělé opakovaně navštěvovali tohoto vyvoleného, aby vedli jeho mysl a otevřeli jeho porozumění proroctvím, jež byla Božímu lidu vždy temná. Byl mu dán počátek řetězu pravdy a byl veden k tomu, aby hledal článek za článkem, až nakonec s úžasem a obdivem pohlížel na Slovo Boží. Uviděl v něm dokonalý řetěz pravdy. To Slovo, které pokládal za nevniknuté, se nyní otevřelo jeho zraku ve své kráse a slávě. Viděl, že jedna část Písma vykládá druhou, a když byl některý oddíl jeho porozumění uzavřen, našel v jiné části Slova to, co jej vysvětlovalo. Na svaté Slovo Boží hleděl s radostí a s nejhlubší úctou a bázní.“ Early Writings, 230.

Miller byl oním rolníkem, který naplnil Tyndalovo proroctví, a jeho první vydání prorockého poznání, jež shromáždil z odpečetění Daniela 8,14, vyšlo roku 1831, dvě stě dvacet let po vydání Bible krále Jakuba. Jan Wycliff, William Tyndale a vydání Bible krále Jakuba roku 1611 představují tři mezníky, které zahajují proroctví o dvou stech dvaceti letech a které končí tehdy, když Tyndalův pacholek od pluhu otevře Boží slovo poselství prvního anděla, po němž měli následovat další dva andělé. Tento první anděl přišel roku 1798 a třetí roku 1844. Wycliff, Tyndale a král Jakub se vztahují k rolníkovi, který měl naplnit Tyndalovu předpověď a který měl symbolizovat dějiny tří andělů od roku 1798 až do roku 1844.

Alfovým objevem Williama Millera bylo 2 520 let z Leviticus dvacet šest a jeho omegovým objevem bylo 2 300 let z Daniel 8,14. Rozptýlení Judy v trvání 2 520 let začalo roku 677 př. Kr. a skončilo roku 1844. Doba 2 300 let z Daniel 8,14 skončila roku 1844. Obojí skončilo společně v roce 1844 a počáteční body alfového a omegového objevu Williama Millera byly od sebe odděleny dvěma sty dvaceti lety. „Dvě stě dvacet“ je symbolem Williama Millera na základě dvou svědků. Alfový a omegový objev Millera jsou znázorněny lety 1798 a 1844. Rozptýlení v trvání 2 520 let proti severnímu království skončilo roku 1798 a o čtyřicet šest let později, v roce 1844, skončilo 2 300 let.

Dvacet pět set dvacet let, které skončily roku 1798, vyznačuje toto datum, a 2 520 let proti Judovi, které skončily roku 1844, vytváří období dvou set dvaceti let. To znamená, že 2 520 proti Izraeli vytváří prorocké období čtyřiceti šesti let a 2 520 proti Judovi vytváří prorocké období dvou set dvaceti let. Alfa tohoto období je 677 př. Kr. a omega je 457 př. Kr., což znamená, že alfa období čtyřiceti šesti let i období dvou set dvaceti let je představována číslem 2 520 a omega obou těchto linií je 2 300. Dvě „rozptýlení“ o délce 2 520 let poskytují dva svědky období, které začíná číslem 2 520 a končí číslem 2 300. Obě tyto linie určují objevy alfy a omegy Williama Millera.

„Sen Williama Millera“

„Zdalo se mi, že mi Bůh neviditelnou rukou poslal podivuhodně zhotovenou skříňku, asi deset palců dlouhou a šest palců širokou i vysokou, vyrobenou z ebenu a perel, umně vykládanou. Ke skřínce byl připevněn klíč. Ihned jsem klíč vzal a skříňku otevřel; a tehdy jsem k svému úžasu a překvapení zjistil, že je naplněna všemi druhy a velikostmi klenotů, diamantů, drahokamů a zlatých i stříbrných mincí každého rozměru a hodnoty, nádherně uspořádaných na svých jednotlivých místech ve skřínce; a takto uspořádané odrážely světlo a slávu, jimž se vyrovnalo jedině slunce.

„Domnívala jsem se, že není mou povinností těšit se z tohoto podivuhodného pohledu sama, ačkoli mé srdce překypovalo radostí nad nádherou, krásou a hodnotou jeho obsahu. Proto jsem jej položila na stůl uprostřed svého pokoje a rozhlásila, že všichni, kdo mají touhu, mohou přijít a spatřit ten nejslavnější a nejzářivější pohled, jaký kdy člověk v tomto životě viděl.

„Lidé začali přicházet, zprvu jich bylo jen málo, ale jejich počet vzrůstal, až z nich byl zástup. Když poprvé pohlédli do schránky, žasli a volali radostí. Když se však přihlížejících rozmnožilo, každý začal klenoty znepokojovat, vytahovat je ze schránky a rozhazovat je po stole.

„Začala jsem si myslet, že si vlastník bude opět žádat schránku i drahokamy z mé ruky; a kdybych dopustila, aby byly rozptýleny, už bych je nikdy nemohla znovu uložit na jejich místa ve schránce jako dříve; a cítila jsem, že bych se nikdy nedokázala zodpovídat, neboť by to bylo nesmírné. Tehdy jsem začala naléhavě prosit lid, aby se jich nedotýkal ani je nevyjímal ze schránky; ale čím více jsem prosila, tím více je rozhazovali; a nyní se zdálo, že je rozhazují po celé místnosti, po podlaze i po každém kuse nábytku v místnosti.

„Poté jsem spatřila, že mezi pravé drahokamy a mince rozházeli nesčetné množství nepravých drahokamů a padělaných mincí. Jejich nízkým jednáním a nevděčností jsem byla velmi

rozhořčena a za to jsem je kárala a vytýkala jim to; avšak čím více jsem je kárala, tím více rozhazovali mezi pravé drahokamy a pravé mince nepravé drahokamy a falešné mince.

„Tehdy jsem se rozhněval ve své tělesné duši a začal jsem užívat tělesné síly, abych je vystrkal z místnosti; ale zatímco jsem vystrkoval jednoho, vstoupili tři další a nanosili hlínu, hobliny, písek a všelijaký odpad, až přikryli všechny pravé klenoty, diamanty a mince, takže byly zcela skryty zraku. Také roztrhali mou schránku na kusy a rozmetali ji mezi odpadky. Domníval jsem se, že nikdo nedbá mého zármutku ani mého hněvu. Zcela jsem ztratil odvalu a sklesl na mysli, posadil jsem se a plakal.“

„Když jsem tak plakala a truchlila nad svou velikou ztrátou a odpovědností, vzpomněla jsem na Boha a vroucně se modlila, aby mi poslal pomoc.

„Dveře se okamžitě otevřely a do místnosti vstoupil muž; tehdy ji všichni lidé opustili. On pak, maje v ruce kartáč, otevřel okna a začal z místnosti vymetat prach a nečistotu.

„Volala jsem k němu, aby ustal, neboť mezi sutí byly roztroušeny některé drahocenné klenoty.

„Řekl mi, abych se ,nebál‘, neboť se o ně ,postará‘.“

„Potom, když smetal prach a smetí, falešné drahokamy a padělané mince, všechno se zvedlo a vyletělo oknem jako oblak a vítr je odnesl. V tom ruchu jsem na okamžik zavřela oči; když jsem je otevřela, všechno smetí bylo pryč. Drahocenné klenoty, diamanty, zlaté a stříbrné mince ležely v hojnosti rozptýlené po celé místnosti.

„Potom položil na stůl schránku, mnohem větší a krásnější než byla ta první, a po hrstech sesbíral klenoty, diamanty i mince a vyhazoval je do schránky, až nezůstal ani jediný, ačkoli některé z diamantů nebyly větší než špička špendlíku.

„Poté mě vyzval, abych ,přišel a viděl‘.“

„Pohlédla jsem do schránky, ale můj zrak byl oslněn tím pohledem. Zářily desetkrát větší slávou než dříve. Domnívala jsem se, že byly vydrhnuty v písku nohama těch ničemných osob, které je rozmetaly a pošlapaly v prachu. Byly ve schránce uspořádány v nádherném pořádku, každá na svém místě, bez jakýchkoli patrných stop po námaze muže, který je tam vložil. Vykřikla jsem samou radostí, a ten výkřik mě probudil.“ Early Writings, 81–83.

Počínaje stranou „81“ sen jako symbol kněží označuje dějiny díla laodicejské církve adventistů sedmého dne, spočívajícího v ničení základních pravd, které Božství shromáždilo skrze lidství Williama Millera. Tyto dějiny končí, když Miller „vykřikl samou radostí“ a tento výkřik jej „probudil“. Dějiny znázorněné ve snu vrcholí při hlasitém volání třetího anděla, které je vyvrcholením Půlnočního volání. Historické vyprávění Millerova snu rovněž představuje mezníky milleritské historie, a proto také představuje paralelní dějiny hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Neméně významné je, že historické znázornění ve snu obsahuje také prorocký fraktál dějin, které se začaly opakovat v roce 2023.

Drahokamy pravdy, které byly rozpoznány v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc, byly uvedeny do veřejného záznamu v roce 2004 a poté znovu v roce 2012, když představení Habakukových tabulí

shromáždilo skupinu, která byla předurčena k rozptýlení. Tyto pravdy byly položeny na stůl v roce 2004 při prvním představení pravd, které byly odpečetěny v roce 1989. Tehdy toto poselství vzalo v úvahu „několik“ lidí, avšak v roce 2012 přivedla série 95 přednášek nazvaná Habakukovy tabule zástup, neboť „lidé začali přicházet, zpočátku jen v malém počtu, ale postupně jejich počet vzrostl v zástup.“

Od roku 2012 až do 18. července 2020 byly tyto pravdy postupně rozptylovány a zasypávány sutí. Dne 18. července 2020 byli zastánci poselství Abakukových desek rozptýleni na dobu tři a půl dne.

A když dokončí své svědectví, šelma vystupující z propasti proti nim povede válku a přemůže je i usmrtí. A jejich mrtvá těla budou ležet na ulici velkého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán. A lidé z národů a kmenů a jazyků i z pohanů budou hledět na jejich mrtvá těla po tři a půl dne a nedopustí, aby jejich mrtvá těla byla uložena do hrobu. A obyvatelé země se budou nad nimi radovat a veselit a budou si navzájem posílat dary, protože tito dva proroci trýznili ty, kdo přebývají na zemi. Zjevení 11,7–10.

V sobotu 30. prosince 2023 se Future for America připojilo k setkání na platformě Zoom v rámci svého prvního veřejného shromáždění od 18. července 2020. Dne 30. prosince 2023 uplynulo 1 260 dnů od 18. července 2020, neboli „tři a půl dne“. Zatímco Eliáš a Mojžíš byli mrtví na ulici, druhá skupina se „raduje“. Future for America se v červenci 2023 vrátilo k publikování prorockého poselství, neboť poselství, které tehdy mělo jít k celé zemi, muselo z prorocké nutnosti vyjít z „pouště“. Tři a půl dne, neboli 1 260 dnů, jsou poušť.

I ta žena utekla na poušť, kde má místo připravené od Boha, aby ji tam živil tisíci dvě stě šedesát dní. Zjevení 12,6.

„Poušť“ je „tisíci dvě stě šedesát dní“, což je 1 260 dní, což je také „tři a půl dne“, a je to znázorněno ve Zjevení 12,6, a „126“ je desátkem z 1 260. Jednou z úžasných pravd, které tehdy byly odpečetěny, byla potřeba pokání jako naplnění modlitby „sedmeronásobně“ v Leviticu dvacáté šesté.

1 260 dnů je také symbolem 2 520 dnů. „Sedm časů“ proti severnímu království začalo roku 723 př. Kr. a skončilo roku 1798. Středem je rok 538, čímž vzniká 1 260 let, po která pohanství pošlapávalo svatyni a zástup, následovaných 1 260 lety, po která papežství pošlapávalo svatyni a zástup. Tato prorocká struktura je v souladu s 1 260 dny od Kristova křtu ke kříži, po nichž následuje 1 260 prorockých dnů až do roku 34 po Kr., kdy evangelium přišlo k pohanům. Tak je tedy na základě dvou svědků číslo 1 260 součástí 2 520 dnů, neboli Mojžíšových „sedmi časů“ z Leviticu dvacet šest.

Období hlasu na poušti, začínající v sobotu 18. července 2020 až do soboty 30. prosince 2023, začalo volat v červenci 2023, a když období „pouště“ skončilo v sobotu 30. prosince 2023, přišlo vzkříšení Mojžíše a Eliáše. Poselství hlasu určilo, že mezník paralelních prvních zklamání v každém reformním hnutí vysvětloval falešnou předpověď z 18. července 2020 v kontextu podobenství o deseti pannách. Povolávalo muže i ženy k pokání znázorněnému modlitbou z Leviticu dvacet šest. Millerův sen představuje právě toto pokání, když zaznamenává: „Když jsem

takto plakal a naříkal nad svou velikou ztrátou a odpovědností, rozpomenul jsem se na Boha a vroucně jsem se modlil, aby mi poslal pomoc.“

Pojďte a vizte

Millerův sen je rozdělen dvěma výroky „pojď a viz“. Poprvé Miller zve lidi slovy „pojďte a vizte“ a podruhé „muž se smetákem na prach“ vyzývá Millera, aby přišel a viděl. „Pojď a viz“ je prorocký symbol, který označuje prorockou pravdu, jež je odpečetěna. Každá z prvních čtyř pečeti obsahuje příkaz „pojď a viz“.

A viděl jsem, když Beránek otevřel jednu z pečeti, a uslyšel jsem jakoby hlas hromu, když jedna ze čtyř bytostí pravila: Pojď a viz. ... A když otevřel druhou pečeť, uslyšel jsem druhou bytost pravit: Pojď a viz. ... A když otevřel třetí pečeť, uslyšel jsem třetí bytost pravit: Pojď a viz. ... A když otevřel čtvrtou pečeť, uslyšel jsem hlas čtvrté bytosti, jak praví: Pojď a viz. Zjevení 6,1.3.5.7.

„Pojď a viz“ na začátku Millerova snu je alfa a závěrečné „pojď a viz“ je omega. Sen označuje odpečetění na začátku snu jako drahokamy, které, když byly „uspořádány, odrážely světlo a slávu, jež se rovnaly jedině slunci“. Když Kristus vyzval Millera, aby „přišel a viděl“ omegu, Miller říká: „můj zrak byl tím pohledem oslněn. Zářily s desetinásobkem své dřívější slávy.“ Světlo alfy bylo jako slunce a světlo omegy bylo desetinásobkem slunce.

Rozptýlte se

Millerův zármutek a pokání jsou znázorněny na konci období, které začalo prvním „pojď a viz“ a posledním „pojď a viz“. V období, které začíná tím, že Miller lidu odpečetí poselství, a poté končí tím, že Kristus odpečetí poselství Millerovi, je slovo „rozptýlit“ znázorněno „sedmkrát“. Miller toto slovo použije znovu, avšak mezi prvním a posledním odpečetěním je „rozptýlit“ vyjádřeno „sedmkrát“. Bible ztotožňuje soud „sedmi časů“ se slovem „rozptýlit“.

A rozptýlím vás mezi pohany a vytasím za vámi meč; a vaše země bude zpustošená a vaše města budou v troskách. Leviticus 26,33.

Úplně první pravdou, kterou Miller objevil, bylo „sedmero časů“ z Leviticu dvacet šest, a v jeho snu mělo být v období mezi zveřejněním Millerova poselství a zveřejněním Kristova poselství všechno základní učení, představované dílem Williama Millera, pokryto smetím a padělanými mincemi teologů laodicejského adventismu sedmého dne. Toto odmítnutí základních pravd je znázorněno jako sedmero rozptýlení v dějinách mezi alfou a omegou. „Sedmero časů“ je symbolem díla Williama Millera, které je zase základem adventismu sedmého dne, jehož ústředním pilířem právě tohoto základu je 2 300 dnů z Daniele 8,14. To ukazuje, že 2 520 let rozptýlení, které bylo prvním neboli alfa objevem Williama Millera, označuje počátek období, jež skončilo Millerovým omega objevem, jímž bylo 2 300 dnů.

Když laodicejský adventismus sedmého dne v roce 1863 odložil „sedm časů“, odložil tím první objev Williama Millera, který byl jeho objevem alfa a jeho základním objevem. Posledním z Millerových objevů bylo 2 300 dnů, což byl jeho objev omegy a jeho vrcholný objev. „Sedm časů“,

které skončily v roce 1798, označovaly 2 520 a 2 300 dnů bylo označeno v roce 1844.

Je to muž se smetáčkem, kdo shromažďuje drahokamy poté, co jsou po sedmkrát rozptýleny. Tehdy je schránka větší a krásnější a září desetkrát jasněji než slunce. Deset je symbolem zkoušky, a tyto drahokamy proto září ve zkoušce nad dnem slunce, takže Millerův sen začíná roku 1798 a končí hlasitým voláním třetího anděla při nedělním zákoně.

Dějiny milleritů od roku 1798 do roku 1863 jsou také dějinami od roku 1798 až do brzy přicházejícího nedělního zákona. Dějiny znázorněné ve snu Williama Millera, které se odehrávají mezi Millerovým „pojď a viz“ až po „pojď a viz“ muže se smetáčkem na nečistoty, jsou jak obdobím od roku 1798 do roku 1863, tak také obdobím od roku 1798 až do nedělního zákona. Linie, která končí v roce 1863, je prorockým fraktálem linie, která začíná v roce 1798 a končí u nedělního zákona. Obě tyto linie jsou znázorněny v Millerově snu.

Zavřené dveře 22. října 1844 předobrazuje zavřené dveře při nedělním zákoně. Proroctví o 2 300 letech, které se naplnilo roku 1844, předobrazuje nedělní zákon.

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětější svatyně k očištění svatyně, jak je představen v Danieli 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je podán v Danieli 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsal v podobenství o deseti pannách v Matouši 25.“ Velký spor, 426.

Řádky

Omegou Millerových objevů bylo proroctví o 2 300 letech, takže jak rok 1844, tak i nedělní zákon jsou znázorněny 2 300 lety. To znamená, že 2 520 je alfou a 2 300 je omegou obou linií; jedna linie končí v roce 1863 a druhá linie končí při nedělním zákonu. Na obou liniích je proroctví o 2 520 alfou a zároveň základním kamenem. Fraktál od roku 1798 do roku 1863 v základní historii Milleritů se rovněž zarovnává s jiným fraktálem v omegické, vrcholné historii sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Při 11. září Bůh povolal svůj lid, aby se navrátil k Jeremjášovým starým stezkám, které jsou základy, jež jsou pak představovány poslem dějin základů, který je zase představován svým základním alfovým objevem „sedmi časů“. „Sedm časů“ je symbolem základů sto čtyřiceti čtyř tisíc a při 11. září započalo zapečetování této skupiny zkušebním poselstvím o základech, představovaným vůbec první základní pravdou Williama Millera a adventismu. Při 11. září začal čas zapečetování a při brzy přicházejícím nedělním zákoně se čas zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc uzavírá.

Tyto dějiny jsou fraktálem, který začíná číslem 2 520 a končí číslem 2 300, a tyto dějiny jsou proto třetí linií prorockých dějin, znázorněnou ve snu Williama Millera. Číslo 2 520 se naplnilo v roce 1798 a číslo 2 300 v roce 1844. Dílo znázorněné těmito dvěma liniemi je dílem Krista při spojování jeho božství s naším lidstvem. Je to dílo proměny hříšníka ve svatého, navrácení vyšší přirozenosti na její právoplatný trůn nad nižší přirozeností. Z tohoto důvodu lidské tělo potřebuje 2 520 dnů, aby zcela obnovilo každou buňku v těle, a totéž tělo je založeno na 23 mužských

chromozomech spojených s 23 ženskými chromozomy. Společně vytvářejí živý chrám, který je znázorněn číslem „46“, což je období od roku 1798 do roku 1844, což je období snu Williama Millera od 2 520 v roce 1798 až po 2 300 v roce 1844.

Sen Williama Millera obsahuje také další pozoruhodný fraktál. Období od 11. září až do nedělního zákona je fraktálem období od roku 1798 až do nedělního zákona, totiž od roku 1798 do roku 1863. Období od roku 2023 až do nedělního zákona je fraktálem období od 11. září až do nedělního zákona, a právě k těmto dějinám směřují všechny linie v Millerově snu jako k jejich společné omegě. Toto je období, kdy jsou původní pravdy zvětšeny desetinásobně nad slunce.

Dvě turnýry

Ve čtyřicátých letech 19. století slovo „bustle“ (jako podstatné jméno) běžně znamenalo energickou, rušnou nebo hlučnou činnost — často s nádechem povyku, vzrušení, spěchu nebo rozrušení. Označovalo živý pohyb, rozruch nebo pobíhání sem a tam, ať již v davu, v domácnosti, na tržišti nebo při určité události. „Bustle“ v Millerově snu by tedy popisovalo bezprostřední vír činnosti, vzrušení nebo naléhavého zaměstnání, k němuž právě tehdy docházelo — přechodný neklid či rozruch dané přítomné situace nebo příležitosti.

Miller uvádí: „Potom, zatímco odmetával prach a smetí, falešné drahokamy a padělané mince, vše se zvedlo a vyletělo oknem jako oblak a vítr je odnesl pryč. V tom shonu jsem na okamžik zavřel oči; když jsem je otevřel, všechno smetí bylo pryč.“

„Shon“ označuje v Millerově snu dva body; první tehdy, když dav rozptyluje drahokamy, a potom tehdy, když muž s kartáčem na smetí otevírá okna a začíná vymetat falešné drahokamy. První, alfa shon, je zakrývání drahokamů a druhý, omega shon, je obnovování drahokamů. Během shonu Miller zavřel oči. Miller byl uložen k odpočinku roku 1849, právě v tom bodě, kdy Kristus podruhé vztahoval svou ruku, aby shromáždil ostatek svého lidu. Miller tedy zavřel oči a roku 1850 byly jeho pravdy znovu položeny na stůl v naplnění Abakukova příkazu zapsat vidění a učinit je zřetelným. V onom období shonu Miller zavírá oči, a když se probouzí, drahokamy jsou v procesu obnovování.

Druhý rozruch v jeho snu nastává tehdy, když je korouhev jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc vzkříšena, očišťována a přečišťována jako korouhev, kterou Zachariáš označuje za drahokamy na koruně.

A Hospodin, jejich Bůh, je v onen den zachrání jako stádce svého lidu; neboť budou jako kameny koruny, vyzdvižené jako prapor nad jeho zemí. Neboť jak veliká je jeho dobrota a jak veliká je jeho krása! Obilí rozveselí mládence a nové víno panny. Proste od Hospodina dešť v čase pozdního deště; tak Hospodin učiní jasná oblaka a dá jim přívaly deště, každému zeleň na poli. Neboť modly mluvily marnost a věštcí viděli lež a vyprávěli falešné sny; nadarmo utěšují; proto odešli jako stádo, byli souženi, protože nebylo pastýře. Můj hněv se roznítil proti pastýřům a potrestal jsem kozly; neboť Hospodin zástupů navštívil své stádo, dům Judův, a učinil je jako svého nádherného koně v boji. Zachariáš 9,16–10,3.

„Stádo jeho lidu“ je jak korouhví, tak kameny (drahokamy) na koruně. Stádo jeho lidu je rozpoznáno během pozdního deště, neboť příkaz zní prosit o pozdní dešť v čase pozdního deště.

Stádo je postaveno do protikladu ke „stádu“, které šlo svou vlastní cestou, namísto cesty dávných stezek Jeremjášových. V době pozdního deště budou drahokamy, které jsou jeho stádem, jeho spanilým koněm v boji. Tento „spanilý kůň“ je církev vítězná, znázorněná v první křesťanské nevěstě, symbolizované Petrem, který jako bílý kůň v období první pečeti vyšel jako vítěz, aby vítězil.

I viděl jsem, když Beránek otevřel jednu z pečeti, a uslyšel jsem, jakoby hlas hromu, jak jedna ze čtyř bytostí pravila: Pojď a viz. A viděl jsem, a hle, bílý kůň; a ten, který na něm seděl, měl luk; a byla mu dána koruna; a vyjel jako vítěz, aby vítězil. Zjevení 6,1.2.

Petr je tedy symbolem první křesťanské církve apoštolů během letničního vylití deště a symbolem poslední křesťanské církve během pozdního deště, který byl předobrazem letničním vylitím.

A viděl jsem otevřené nebe, a hle, bílý kůň; a ten, jenž na něm seděl, slul Věrný a Pravý, a ve spravedlnosti soudí i bojuje. Jeho oči byly jako plamen ohně a na jeho hlavě bylo mnoho korun; a měl napsané jméno, které neznal nikdo než on sám. A byl oděn rouchem zbroceným krví; a jeho jméno jest Slovo Boží. A vojska, která byla v nebi, ho následovala na bílých koních, oděná v kment bílý a čistý. Zjevení 19,11–14.

Bílí koně představují Kristovo vojsko, které je vzkříšeno v Ezechieli 37, a jsou vítěznou církví a jsou kameny v koruně, neboť Kristus ustanovuje své království slávy v době pozdního deště. Jako zástupci jeho království je sto čtyřicet čtyři tisíc drahokamy na koruně, která je symbolem království, jež přijímá při závěru 2 300 dnů, což bylo 22. října 1844 a znovu bude při nedělním zákonu. Toto království bílých koní je vztyčeno během pozdního deště, když jsou otevřena nebeská okna, neboť Jan spatřil bílého koně, když bylo otevřeno nebe.

V alfa ruchu roku 1849 Miller na malou chvíli zavřel oči ve smrti. Miller byl Eliáš a Eliáš zemřel 18. července 2020 a ležel na ulici po 1 260 dní, dokud nedospěl k omega ruchu a tehdy byl probuzen. Jeho probuzení je označeno jako příchod ve chvíli, kdy muž se smetákem na prach otevřel nebeské okno, aby vymetl smet. Vojsko bílých koní je pozdviženo, když je otevřeno nebeské okno, a když k tomu dojde, je rozpoznáno oddělení pravého od falešného. Toto oddělení je rovněž označeno v knize Malachiáš.

Přineste všechny desátky do zásobárny, aby byl pokrm v mém domě, a vyzkoušejte mě nyní v tom, praví Hospodin zástupů, zda vám neotevřu nebeská okna a nevyleji na vás požehnání, takže nebude dost místa je pojmout. Malachiáš 3,10.

Duchové proroků podléhají prorokům a Jan ve Zjevení, Millerův sen a Malachiáš poskytují tři svědky času, kdy se otvírají nebeská okna. V Millerově snu je to při omegě výzvy „pojď a viz“. Ruch v alfě nastal tehdy, když začalo rozptylování, a omega je tehdy, když začíná shromažďování.

Než budeme dále pokračovat v Millerově snu, chceme zahrnout komentář Jamese Whitea k tomuto snu. James White ztotožňuje pravé drahokamy s Božím pravým lidem a padělané drahokamy s bezbožnými. Já ztotožňuji drahokamy s pravdami postavenými do protikladu k bludu. Drahokamy i padělané drahokamy představují jak poselství, tak posly, postavené do protikladu k bludu a falešným poslům.

„SEN BRATRA MILLERA“

„Následující sen byl uveřejněn v Advent Herald před více než dvěma lety. Již tehdy jsem viděla, že zřetelně vyznačuje naši minulou zkušenost s druhým adventem a že Bůh dal tento sen ku prospěchu rozptýleného stáda.

„Mezi znamení blízkého příchodu velikého a hrozného dne Hospodinova Bůh zařadil sny. Viz Joel 2,28–31; Skutky 2,17–20. Sny mohou přicházet trojím způsobem; zaprvé „z množství zaměstnání“. Viz Kazatel 5,3. Zadruhé, ti, kteří jsou pod nečistým duchem a pod satanovým svodem, mohou mít sny skrze jeho vliv. Viz Deuteronomium 8,1–5; Jeremjáš 23,25–28; 27,9; 29,8; Zacharjáš 10,2; Juda 8. A zatřetí, Bůh vždy učil a dosud učí svůj lid více či méně skrze sny, které přicházejí prostřednictvím andělů a Ducha svatého. Ti, kdo stojí v jasném světle pravdy, poznají, kdy jim Bůh dává sen; a takoví nebudou svedeni ani odvedeni na scestí falešnými sny.“

„I řekl: Slyšte nyní má slova: bude-li mezi vámi prorok, já, Hospodin, dám se mu poznat ve vidění a budu s ním mluvit ve snu.“ Numeri 12,6. Jákob řekl: „Anděl Hospodinův ke mně mluvil ve snu.“ Genesis 31,2. „A Bůh přišel k Lábanovi Aramejskému v nočním snu.“ Genesis 31,24. Čtete o snech Josefových [Genesis 37,5–9] a potom poutavý příběh jejich naplnění v Egyptě. „V Gibeónu se Hospodin ukázal Šalomounovi v nočním snu.“ 1 Královská 3,5. Veliký a významný obraz druhé kapitoly Daniela byl dán ve snu, stejně i čtyři šelmy atd. v kapitole sedmé. Když Herodes usiloval o zničení malého Spasitele, byl Josef ve snu varován, aby uprchl do Egypta. Matouš 2,13.

„A stane se v POSLEDNÍCH DNECH, praví Bůh, že vyleji ze svého Ducha na všeliké tělo; a vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, a vaši mladíci budou vídat vidění, a vaši starci budou mívát sny.“ Skutky 2,17.”

„Dar prorockví, prostřednictvím snů a vidění, je zde ovocem Ducha svatého a v posledních dnech se má projevit v dostatečné míře, aby tvořil znamení. Je to jeden z darů evangelijní církve.“

„A jedny ustanovil za apoštoly, jiné za PROROKY, jiné za evangelisty a jiné za pastýře a učitele; k zdokonalování svatých, k dílu služby, k budování těla Kristova.“ Efezským 4,11.12.“

„A Bůh ustanovil v církvi jedny nejprve apoštoly, za druhé PROROKY,“ atd. 1 Korintským 12,28. „Prorockvými nepohrdejte.“ 1 Tesalonickým 5,20. Viz také Skutky 13,1; 21,9; Římanům 7,6; 1 Korintským 14,1.24.39. Proroci neboli prorockví jsou k budování Kristovy církve; a z Božího slova nelze předložit žádný důkaz, že měly ustát dříve, než měli ustát evangelisté, pastýři a učitelé. Ale namítá odpůrce: „Bylo tolik falešných vidění a snů, že nemohu mít důvěru v nic takového.“ Je pravda, že satan má své padělky. Vždy měl falešné proroky, a zajisté je můžeme očekávat i nyní, v této jeho poslední hodině klamu a triumfu. Ti, kdo taková zvláštní zjevení odmítají, protože existuje padělek, by se stejnou oprávněností mohli jít o něco dále a popřít, že se Bůh kdy zjevil člověku ve snu nebo ve vidění, neboť padělek existoval vždy.“

„Sny a vidění jsou prostředkem, jímž se Bůh zjevoval člověku. Skrze tento prostředek mluvil k prorokům; dar proroctví postavil mezi dary evangelijní církve a sny i vidění zařadil mezi ostatní znamení ,POSLEDNÍCH DŮŮ‘. Amen.

„Mým záměrem v předchozích poznámkách bylo biblickým způsobem odstranit námitky a připravit mysl čtenáře na to, co následuje.

„WM. MILLER,

„Low Hampton, N. Y., 3. prosince 1847.“ James White, Sen bratra Millera, 1–6.

„1. „schránka“ představuje velké pravdy Bible vztahující se k druhému příchodu našeho Pána Ježíše Krista, které byly dány bratru Millerovi, aby je zvěstoval světu.

„2. Připojený ,klíč‘ byl jeho způsob vykládání prorockého Slova — porovnávání Písma s Písmem — Bible jako svůj vlastní vykladač. Tímto klíčem bratr Miller otevřel ,schránku‘, neboli velkou pravdu o adventu světu.

„3. ,Drahokamy, diamanty atd.‘ ,všech druhů a velikostí‘, tak ,krásně uspořádané na svých jednotlivých místech v klenotnici‘, představují děti Boží [Malachiáš 3,17] ze všech církví a téměř z každého postavení a životní situace, které přijaly adventní víru a bylo vidět, že ve svých jednotlivých postaveních zaujímají odvážný postoj ve svaté věci pravdy. Když se pohybovaly v tomto řádu, každý dbaje své vlastní povinnosti a pokorně chodě před Bohem, ,odrážely světlo a slávu‘ světu, jímž se mohla rovnat jen církev ve dnech apoštolů. Poselství [Zjevení 14,6.7] šlo jakoby na křídlech větru a pozvání: ,Pojďte, neboť všechno je již připraveno‘ [Lukáš 14,17] se šířilo s mocí a účinkem.“

„4. ,Lid začal přicházet, zpočátku jich bylo jen málo, ale jejich počet vzrostl až v zástup.‘ Když bratr Miller a několik málo dalších poprvé kázali učení o adventu, mělo jen nepatrný účinek a probudilo se jím jen velmi málo lidí; avšak od roku 1840 do roku 1844, všude, kde bylo kázáno, bylo probuzeno celé společenství.“

„5. Když létající anděl [Zjevení 14,6–7] poprvé začal kázat věčné evangelium: ,Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu,‘ mnozí jásali radostí při vyhlídce na příchod Ježíše a na obnovení; ti pak později odporovali, posmívali se a vysmívali pravdě, která je krátce předtím naplňovala radostí. Znepokojovali a rozptylovali klenoty. To nás přivádí k podzimu roku 1844, kdy započal čas rozptýlení.“

„Povšimněte si tohoto: Byli to ti, kdo kdysi ,volali radostně‘, kdo znepokojovali a rozptylovali klenoty. A nikdo od roku 1844 nerozptýlil stádo a nesvedl je na scestí tak účinně jako ti, kdo kdysi kázali pravdu a radovali se z ní, avšak později popřeli Boží dílo a naplnění proroctví v naší minulé adventní zkušenosti.

„6. ,Podvržené drahokamy a padělané mince‘, které byly rozptýleny mezi pravými, zjevně představují falešné obrácené, neboli ,cizí děti‘ [Ozeáš 5,7], od té doby, co byly v roce 1844 dveře uzavřeny.

„7. ,Špína a hoblíny, písek a všelike smetí‘ představují rozličné a četné bludy, které byly uvedeny mezi věřícími v druhý příchod od podzimu roku 1844. Zde se zmíním o několika z

nich.

„1. Postoj, který někteří z „pastýřů“ opovážlivě zaujali bezprostředně poté, co bylo dáno půlnoční volání, totiž že slavnostní, srdce obměkčující moc Ducha svatého, jež provázela hnutí sedmého měsíce, byla mesmerickým vlivem. George Storrs byl mezi prvními, kdo tento postoj zaujal. Viz jeho spisy z druhé části roku 1844 v listu Midnight-Cry, tehdy vydávaném v New York City. J. V. Himes na albanské konferenci na jaře roku 1845 prohlásil, že hnutí sedmého měsíce vyvolalo mesmerismus do hloubky sedmi stop. Toto mi bylo sděleno někým, kdo byl přítomen a ten výrok slyšel. Jiní, kteří se aktivně podíleli na volání sedmého měsíce, od té doby prohlásili toto hnutí za dílo ďábla. Připisovat dílo Krista a Ducha svatého ďáblu bylo za dnů našeho Spasitele rouháním, a je to rouhání i nyní. 2. Mnohé pokusy o stanovení určitého času. Od té doby, co 2300 dnů skončilo v roce 1844, bylo různými jednotlivci stanoveno nemálo časů pro jejich ukončení. Tím odstranili „mezíky“ a uvrhli na celé adventní hnutí temnotu a pochybnost. 3. Spiritualismus se všemi svými výmysly a výstřednostmi. Tento úklad ďábla, který vykonal strašlivé dílo smrti, je velmi výstižně znázorněn „hoblinami“ a „všeljakou harampádí“. Mnozí z těch, kdo vypili jed spiritualismu, uznávali pravdu naší minulé adventní zkušenosti, a tato skutečnost přiměla mnohé uvěřit, že spiritualismus byl přirozeným ovocem víry, že Bůh vedl velká adventní hnutí v letech 1843 a 1844. Petr, když mluví o těch, kteří mají „zavádět zhoubná kacírství, a tím zapírat i Pána, který je vykoupil“, praví: „KVŮLI NIM BUDE CESTA PRAVDY V HANOBĚ.“ 4. S. S. Snow, který tvrdil, že je „prorok Eliáš“. Tento muž ve svém podivném a divokém působení rovněž sehrál svou úlohu v tomto díle smrti a jeho jednání mělo sklon uvádět pravé postavení očekávajících svatých do pohrdání v myslích mnoha upřímných duší.“

„K tomuto výčtu bludů bych mohl připojit mnohé další, jako například ‚tisíc let‘ ze Zjevení 20,4.7 v minulosti, 144 000 ze Zjevení 7,4; 14,1, ty, kteří po Kristově vzkříšení ‚vstali a vyšli z hrobů‘, nauku o nepracování, nauku o zničení nemluvňat atd. atd. Tyto bludy byly tak horlivě šířeny a vnucovány očekávajícímu stádcí, že v době, kdy měl bratr Miller onen sen, byly právě drahokamy ‚vyloučeny z dohledu‘ a platila slova proroka — ‚Právo se obrátilo nazpět a spravedlnost stojí opodál,‘ atd. atd. Viz Izajáš 56,14.“

„V té době nebyl v zemi jediný adventní časopis, který by hájil věc přítomné pravdy. „Day-Dawn“ byl posledním, jenž obhajoval pravé stanovisko malého stádcce; avšak ten zanikl několik měsíců předtím, než Pán dal bratru Millerovi tento sen; a ve svém posledním smrtelném zápase ukázal unaveným, lkání vydávajícím svatým na rok 1877, tehdy ještě třicet let vzdálený, jako na dobu jejich konečného vysvobození. Ach! ach! Není divu, že se bratr Miller ve svém snu „posadil a plakal“ nad tímto smutným stavem věcí.

„8. Schránka představuje adventní pravdu, kterou bratr Miller zveřejnil světu, jak je vyznačena podobenstvím o deseti pannách. Matouš 25,1–11. Za první čas, 1843; za druhé doba prodlení; za třetí půlnoční volání, v sedmém měsíci roku 1844; a za čtvrté zavřené dveře. Nikdo, kdo četl listy o druhém adventu od roku 1843, nepopře, že bratr Miller hájil tyto čtyři důležité body adventních dějin. Tento souladný systém pravdy neboli „schránka“ byl roztrhán na kusy a rozmetán mezi haraburdí těmi, kdo zavrhlí svou vlastní zkušenost a popřeli právě ty pravdy, které oni spolu s bratrem Millerem tak neohroženě kázali světu.

„9. Muž s ‚kartáčem na nečistotu‘ predstavuje jasné svetlo prítomnej pravdy, jak je predložené poselstvom tretieho anděla [Zjevení 14,9–12], ktoré nyní odstraňuje bludy od ostatku. Dílo prítomnej pravdy začalo ožívat na jaře roku 1848 a od té doby až do prítomnosti povstává a nabývá síly. ‚Kartáč na nečistotu‘ se pohybuje a bludy ustupují před jasným světlem pravdy a některé z drahocenných klenotů, které ještě před nedlouhým časem byly zakryty a temnotou a bludem vyloučeny z dohledu, nyní stojí v jasném světle prítomnej pravdy.“

„Toto dílo vynášení klenotů a odstraňování bludu rychle vzrůstá a je určeno postupovat se stále větší mocí, dokud nebudou všichni svatí vypátráni a nepřijmou pečeť živého Boha. Srovnajte to s třicátou čtvrtou kapitolou Ezechiele a uvidíte, že Bůh zaslíbil shromáždit své stádo, které bylo rozptýleno v tomto temném a mračném dni, od roku 1844. Předtím než Ježíš přijde, bude „malé stádce“ shromážděno v „jednotu víry“. Ježíš si nyní očišťuje „zvláštní lid, horlivý v dobrých skutcích“ a až přijde, nalezne svou „církve bez poskvrny, vrásky nebo čehokoli takového“. „Jeho věječka je v jeho ruce a důkladně pročistí svůj mlat a svou pšenici shromáždí do sýpky“ atd. Matouš 3,12.

„10. Druhá ‚schránka mnohem větší a krásnější než ta první‘, do níž byly shromážděny rozptýlené ‚klenoty‘, ‚diamanty‘ a mince, představuje široké pole živé prítomnej pravdy, do něhož bude shromážděno rozptýlené stádo, totiž 144 000, všichni mající pečeť živého Boha. Ani jediný z těch drahocenných diamantů nezůstane v temnotě. Ačkoli někteří nejsou větší než špička špendlíku, nebudou přehlédnuti a ponecháni stranou v tomto dni, kdy si Bůh shromažďuje své klenoty. [Malachiáš 3,16–18] Může poslat své anděly a vyvést je ve spěchu, jako vyvedl Lota ze Sodomy. ‚Krátké dílo vykoná Pán na zemi.‘ ‚Zkrátí je ve spravedlnosti.‘ Viz Římanům 9,28.“ James White, Poznámky pod čarou ke snu bratra Millera.